

NOKTURNO

Anton Vodnik

Na živoškrlatnih topolih,
podbojih tvojega večera,
žarečega kot haicintni vrt,
slonim —
na popotno palico oprt...

Kot val brzice se gubim
v mrak krnice
svoje trudne žalosti:

med hladne, zelene čerí,
v črni, kačje spolzki mah,
v vlažno prst — globoki mlini
vsevdilj jo meljejo v temini —
kjer blede cvetje asfodel
včasih rahlo zasneži
kot sij prebel
in nenadoma ugasne,
kakor da nikjer te ni,
prijateljica moja!

Nemara se bojiš, preljuba,
mrzlega, skelečega poljuba
mojega — ?

O, s plamenom iz safíra
nekdo v sanjah je izklesal
prosojne gube tvojih oblačil,
lahnéjših
kot večerni soj premil — —

Na neugasljivih gričih
sončni prah me je pokril
kot iskreči se brokat —
klečé
iz zlatih sem studencev pil
blestečo vigredno žlahtnino,
gostejšo in slajšo kot med,
ognjeni vetrovi so me nosili
čez brezna skozi jasnino — —

Zdaj sem truden in slonim
na podbojih tvojega večera,
na popotno palico oprt —
v sijaj, ki ni ga več, strmim.

Najgostejši mrak
si vrgel bom krog gláve,
med grenke legel trave —
in vdano čakal
lepe sončne pastirice,
da me svetló poljubi
na hladno mrtvo lice.